

The background of the cover is a detailed illustration. In the foreground, a young man with light brown hair and blue eyes, wearing a green military jacket with an American flag patch on the shoulder, looks directly at the viewer. Behind him, a young woman with dark hair in a bun looks off to the side with a concerned expression. The background features traditional Korean architecture with tiled roofs, a river, and a small village with a person on horseback in the distance.

J.F. van der Poel

Kom terug
en *help*

CITERREKS

KOM TERUG EN HELP

J.F. van der Poel

Kom terug en help

Citerreeks

Van J.F. van der Poel verscheen eerder:

Een leugenkind
In het web van een loverboy
Moeders jeugdliefde
Jaloezie doet pijn
De belofte
In de storm van dit leven

© 2009 Citerreeks, Kampen
Omslagillustratie en -ontwerp: Bas Mazur
ISBN 978 90 5977 434 6
NUR 344

www.citerreeks.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Namen van personen in dit boek:

Amerika:

Davy Johnson
Mary Johnson
Patrick Johnson
Ina Johnson
Roy Johnson
Alice
John
Rob
Gerda

Amerikaanse soldaat
vrouw van Davy
zoon van Davy
vrouw van Patrick
zoon van Patrick
dochter van Davy
man van Alice
zendeling in China
vrouw van Rob

Noord-Korea:

Fai
Kim
Foeing
Jeng
Shiko
Lee
Kiko

meisje van Davy
broer van Fai
dochter van Fai
kleindochter van Fai
man van Foeing
Chinees meisje
broer van Lee

Eén

Davy kijkt op de grote staande klok, die rustig doortikt. Hij ziet dat het al midden in de nacht is. Hij pakt het glas en drinkt het leeg. Alles gaat die nacht opnieuw door zijn gedachten. De tijd is niet stil blijven staan. Hij is gisteren tachtig geworden. Wat heeft het leven hem veel rijkdom gegeven, ja toch... Een rijk leven hier op aarde. Een grote ranch en veel land. Kinderen en kleinkinderen. Ze werken allemaal bij hem. Hij heeft het gemaakt. Hij niet alleen; hij deed het samen met zijn lieve vrouw. Ze is alweer vijf jaar geleden overleden. Ze hebben samen een goed leven gehad. Ze waren gelukkig. Hij mist haar elke dag. Het is erger dan hij ooit had kunnen denken. Als je zo lang samen bent geweest, doet alleen zijn pijn. Zijn kinderen zijn goed voor hem. Patrick is een verstandige zoon, die nu ook de ranch goed beheert. Ook zijn dochter is goed getrouwd, met een rijke man. Wat moet hij dankbaar zijn. Toch is er iets wat hem altijd blijft plagen. Nu ook weer, al is het allemaal zo lang geleden. Toch is er een soort schuldgevoel en pijn, die hij heel zijn leven alleen meedraagt. Nooit heeft hij er met iemand over durven praten. Alles komt nu weer naar boven. Davy pakt de fles port, schenkt zijn glas vol en neemt een slok. Hij zakt onderuit in zijn makkelijke stoel. Dan komt het

verleden weer terug. Hij sluit zijn ogen en zit in gedachten achter de stuurknuppel van zijn straaljager van Zuid- naar Noord-Korea en raakt in gevecht met vijandelijke vliegtuigen. Het zijn angstige momenten die het zweet op zijn voorhoofd doen staan. Zijn toestel wordt geraakt. Direct opent hij het luik en springt met een parachute. Hij zweeft midden in het vuurgevecht tussen de vliegtuigen.

Hij beleeft alles weer opnieuw. Zijn handen trillen. Hij neemt een slok port en opent angstig zijn ogen. Opnieuw kijkt hij op de grote staande klok, die rustig de tijd weg tikt. Waarom komt altijd die angst bij hem terug?

Hij daalde neer en kwam in een rijstveld terecht, ontdeed zich van zijn parachute, rende naar de rivier en kroop tussen het hoge riet. Hij heeft daar de hele nacht gelegen. Het water was koud. Nu hij eraan denkt, kruipen nog de koude rillingen over zijn ruggengraat en staat het zweet in zijn handen. Opnieuw neemt hij een slok port uit zijn glas en laat een diepe zucht ontglippen als hij weer tot de werkelijkheid terugkeert en hier in zijn stoel zit te piekeren over de oorlog die hij als jongeman in Korea heeft meegemaakt. Het is niet weg te denken. Hij heeft eronder geleden, de rest van zijn leven. Hij heeft er nooit iets van laten merken tegenover zijn vrouw Mary of zijn kinderen. Waarom niet? Het was angst, angst om alles te vertellen. Hij hield te veel van Mary en zijn kinderen. Ze zouden hem heus wel begrijpen. Hij was toen een jonge man, die als militair en piloot van het Amerikaanse leger vocht in dat verscheurde Korea. Noord-Korea was Zuid-Korea binnengevallen in 1950. Het was een communistisch regime, geholpen door China en Rusland. Amerika mocht Zuid-Korea helpen zodat niet heel Korea onder druk van het communistische regime kwam. Na de Tweede Wereldoorlog kwam de strijd tegen het communisme, en die was fel. Amerikaanse jongens werden opgeofferd, zoals in heel de wereld gebeurde. Ook andere landen hielpen mee de

vrede in Korea te bewaren. Hij was een van die jongens. Hij was piloot en zag het brandende land onder zich, alsof heel de wereld in brand stond.

Nu zit hij hier als een oude man. Gisteren tachtig geworden. Hij vierde zijn geboortedag. Hij is nog redelijk gezond en heeft zijn vrouw overleefd, maar mist haar erg. Zijn zoon Patrick woont hier bij hem op de ranch met zijn vrouw en kinderen. Ze zijn allemaal goed voor hem. Hij heeft een eigen gedeelte op de ranch, waar hij woont. Vaak helpt hij overdag nog wat. Hij is nooit alleen, zijn zoon is er met zijn vrouw en kinderen en de werklui die op de ranch werken. Alleen de nachten, waarin hij alleen is, brengen hem terug naar het verleden. Met port probeert hij het verleden weg te drinken. Hij kijkt opnieuw naar de grote staande klok, die rustig de tijd weg tikt. Toch komt bij hem de verleden tijd terug, en nu zeker, nadat hij gisteren zijn tachtigste verjaardag met zijn familie mocht gedenken. Dan denkt hij aan al die jaren terug, maar die drie jaar in Korea maken hem angstig en onrustig en doen hem pijn vanbinnen. Er is ook een groot schuldgevoel. Hij heeft na die tijd in Korea een goed leven gehad. Hij trouwde met een lieve vrouw en ze kregen twee gezonde kinderen. Alleen die jaren die hij diende als piloot in Korea maken zijn leven vaak onrustig. Hij kon er met niemand over praten. Ze vroegen hem vaak hoe hij als piloot dat avontuur beleefde in Korea, waar hij vaak in gevaar was. Hij kon wel wat vertellen over die oorlog, maar als het om hemzelf ging en er vragen over zijn persoonlijke beleving kwamen, vertelde hij meestal alsnog over anderen en niet over zichzelf. Als hij alleen is, gaat hij in gedachten terug naar dat meisje aan de oever van de rivier waar hij met zijn parachute neerdaalde. Zij zag hem tussen het riet liggen. Ze kwam op hem af en wenkte hem dat hij haar volgen moest. Voorzichtig volgde hij haar tussen het hoge riet en kwam even later in een rieten hut terecht. Ze gaf hem te eten en drinken.

Davy kijkt angstig om zich heen in de rieten hut. Ze zal hem toch niet gaan aangeven, dit meisje. Even later komt ze terug met een jonge man. Hij spreekt Engels.

‘Je bent hier veilig.’

‘Wie ben jij?’ vraagt Davy, die het niet vertrouwt.

‘Zuid-Korea soldaat. Ik jou helpen terug vluchten naar Zuid-Korea.’

‘Hoe kom jij hier?’ vraagt Davy.

‘Ik spion.’

Toch vertrouwt Davy het niet. Ze krijgen vaak een beloning als ze een piloot aangeven, de soldaten uit Noord-Korea.

‘Jij niet bang zijn. Ik jou terugbrengen naar jouw vrienden. Waar jouw vliegtuig vallen?’

‘Dicht bij de rivier,’ legt Davy uit.

‘Ik ga kijken.’

‘Waarom?’

‘Wij kijken of soldaten zoeken naar jou.’

‘Waar jij parachute gelaten?’

‘Tussen het riet bij de rivier.’

‘Ik kijken gaan. Parachute moet weg, anders zij hier gaan zoeken,’ zegt de man tegen het meisje. Het meisje knikt en even later komt ze terug met de parachute.

‘Nu jij hier veilig. Wij zorgen jij weer terug naar jouw vrienden en jij dan weer in vliegtuig kunnen vechten en ons bevrijden.’

Davy knikt. Kan hij deze mensen geloven?

Davy kijkt op de grote klok. Het is stil in huis. Iedereen slaapt. Het wordt tijd dat hij ook naar bed gaat. Hij pakt zijn glas, ziet dat het leeg is, schenkt het opnieuw vol en neemt een slok. Hoe kan een mens zo duidelijk alles opnieuw beleven. Het is alweer achtenvijftig jaar geleden en toch gaat die tijd als een film aan hem voorbij.

Hij ziet het jonge meisje dat drinken en eten bij hem brengt. Hij heeft nooit zo'n knap Aziatisch meisje gezien. Ze lacht naar hem. Hij kan niet met haar praten. Ze verstaat hem niet. Toch krijgt hij een warm gevoel vanbinnen. Hij probeert haar met wat tekens duidelijk te maken dat hij dankbaar is dat ze zo goed voor hem zijn. Ze lacht vriendelijk naar hem.

Als even later ook de man binnenkomt, vraagt hij: 'Is dat je vrouw?'

'Nee, mijn zus.'

'Zij is knap.'

'Zij ook vaak bang zijn.'

'Waarom helpen jullie mij?'

'Wij slecht leven hebben in Noord-Korea en graag naar Zuid-Korea willen om te helpen vechten tegen het noorden. Wij christenen geloven in God.'

'Dus jullie zijn christenen?'

'Ja.'

'Waarom wil je naar Zuid-Korea?'

'Wij hier niet in God mogen geloven. Grote leider zelf God willen zijn.'

'Wie is die leider?'

'Hij een soort koning zijn over ons.'

'Zeker ook een communist?'

'Ja, hij vriend zijn met China en zij helpen vechten tegen Zuid-Korea. Zij willen heel Korea veroveren en dan hij God worden over heel Korea.'

'Er is maar een God.'

'Ken jij ook God?'

'Ja.'

'Heb jij Bijbel voor ons?'

'Nee, sorry.'

'Jij thuis ook uit Bijbel lezen?'

'Ja,' zegt Davy, die begrijpt dat zij in dezelfde God geloven in wie hij gelooft.

‘Ook Gods Zoon Heere Jezus. Jij ook geloven?’ vraagt de man dan.

‘Ja, in Hem geloof ik ook. Is hier dan een kerk of zo?’ vraagt Davy.

‘Nee. Alle kerken verbrand door leger. Veel mensen gedood en in strafkampen zitten,’ vertelt de man verdrietig.

‘Ik Kim heten, en jij?’

‘Davy.’

‘Mijn zus heet Fai. Zij goed voor jou zorgen.’

‘Heet zij Fai?’ vraagt Davy terwijl hij het meisje aankijkt. Het meisje knikt verlegen. Hij kan haar leeftijd niet inschatten. De Koreanen zijn klein van stuk en deze mensen lijken nog erg jong.

Dan schrikt Davy uit het verleden terug naar het heden en staat Patrick, zijn zoon, voor hem.

‘Pa?’

‘Wat is er, jongen?’

‘Voelt u zich wel goed?’

‘Waarom?’

‘Ik hoorde u praten.’

‘Dat kan niet. Je ziet toch dat ik alleen ben.’

‘U bent wat in de war en moet niet zoveel drinken.’

‘Dat maak ik zelf wel uit!’ antwoordt Davy wat bot.

‘U moet nodig wat gaan slapen.’

‘Maak je over mij niet druk.’

‘Dat doen wij wel. U zit halve nachten op en drinkt te veel.’

‘Heb jij daar last van?’

‘Wel als u hardop begint te praten midden in de nacht.’

‘Dat was zeker je vrouw die aan het dromen was.’

‘Nee pa. Ik hoorde u duidelijk een naam noemen.’

‘Hoe kom je daar nu bij? Zeker jouw naam. Het zal je vrouw wel geweest zijn die je riep. Ga nou maar naar haar

toe, anders wordt ze koud in bed,' lacht Davy.

'U praatte wartaal en noemde een vreemde naam.'

'Wat voor vreemde naam?'

'Zoiets als Fai.'

Davy kijkt zijn zoon angstig aan en zegt: 'Je zult wel gedroomd hebben.'

'Waarom schrikt u nu van die naam?'

'Ik, schrikken?'

'Heeft het te maken met uw verleden? U piekert de laatste tijd te veel en bent vaak afwezig.'

'Mag dat als je tachtig bent geworden?'

'U bent nog een gezonde man voor tachtig jaar. Toch zijn wij bezorgd over u.'

Davy laat zijn hoofd zakken en geeft geen antwoord. Het blijft een tijdje stil tussen vader en zoon. Dan kijkt Davy zijn zoon aan en zegt: 'Ik mis je moeder erg.'

'Wij ook, pa. Het is alweer vijf jaar geleden en wij missen haar ook nog steeds.'

Dan houdt Davy zijn handen voor zijn gezicht en snikt: 'Het is allemaal zo moeilijk.'

'Wat is er moeilijk, pa?' vraagt Patrick terwijl hij bij zijn vader gaat zitten en zijn arm om hem heen legt.

Davy pakt zijn zakdoek, veegt zijn tranen weg, kijkt zijn zoon aan en zegt: 'Als je jong bent, heb je niet zoveel tijd om te piekeren.'

'Waar piekert u dan over. U moet proberen wat te slapen. U bent gewoon wat overstuur en oververmoeid.'

'Waarvan?'

'Dat weet u zelf het best.'

'Alles kan zo op je af komen als je alleen bent.'

'Wij zijn er toch.'

'Dat is wel zo, maar...'

'Wat maar?'

'Nou ja...'

‘U bent altijd een gesloten boek geweest, pa. Ma kon ook niet makkelijk met u praten.’

‘Nou ja... Ik zit nu eenmaal zo in elkaar. Ik probeer zo veel mogelijk zelf alles te verwerken en niemand tot last te zijn.’

‘Dat bent u toch nooit.’

‘Als ik jullie tot last ben, dan moeten jullie dat eerlijk zeggen. Ik wil liever niet dat jullie achter mijn rug om over mij praten,’ valt Davy nu tegen zijn zoon uit.

‘Het zou beter zijn als u zelf eens wat opener zou zijn.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Toen ik net naar het toilet ging en u hardop hoorde praten. Ja, toen schrok ik wel en beetje,’ zegt Patrick eerlijk.

‘Je hebt vast een ander horen praten.’

‘Nee, pa. U hoeft zich er niet voor te schamen. Als je alleen bent op uw leeftijd, zal dat wel vaker gebeuren.’

‘Wat heb je dan gehoord?’

‘Wat ik al zei, een naam, de rest kon ik niet verstaan.’

‘Welke naam?’ vraagt Davy opnieuw.

‘Het lijkt veel op een Chinese naam. Fai of zoiets.’

Opnieuw buigt Davy zijn hoofd en is hij bewogen.

‘Heeft het met vroeger te maken?’

‘Het is moeilijk, jongen.’

‘Waarom, pa. Waarom kunt u er met mij niet over praten?’

‘Dat heb ik nooit gedurfd,’ bekent Davy eerlijk.

‘Heeft u er last van. Heeft u er weleens met ma over gesproken?’

‘Wat bedoel je?’ vraagt Davy geschrokken.

‘U piekert ergens over en misschien heeft ma er iets mee te maken en durft u er niet met ons over te praten.’

‘Er zijn op mijn leeftijd zoveel dingen die je in je leven hebt meegemaakt waar je liever niet over praat.’

‘Bijvoorbeeld?’ probeert Patrick.

‘Het verleden kan pijn doen. En het kan soms werkelijk-

heid worden als je terugdenkt, maar je kunt het niet uit je geheugen weg denken.'

'U kunt er beter over praten. Heeft u weleens met moeder gesproken over die jaren dat u in Korea heeft gevochten als piloot?'

'Toch wel, ja. Maar niet alles.'

'Niet alles, pa?'

'Nee.'

'Waarom niet alles. Wat wilt u daarmee zeggen?'

'Je moeder merkte wel dat ik er moeilijk over kon praten.'

'Ze heeft het weleens aan ons gevraagd, maar u wilde liever zwijgen over het verleden, die drie jaar in Korea.'

'Zei ze dat?'

'Ma was een open boek, zoals u weet.'

'Vaak te open.'

'U had een goede vrouw aan haar en wij als kinderen missen haar erg. En ook de kleinkinderen hun oma.'

'Jullie zullen mij niet missen als ik mijn ogen voorgoed sluit.'

'Hoe komt u daar nu bij? U bent een goede vader voor ons geweest en dat bent u nog, alleen u bent wat gesloten, en wij maken ons ongerust over u. De laatste tijd lijkt het of u in een andere wereld leeft. Vaak bent u wat afwezig en zit u halve nachten op.'

'Dat heeft met ouderdom te maken,' antwoordt Davy kort.

'U mag gerust met ons over vroeger praten als u daar behoefte aan heeft. Iedereen heeft een verleden waar hij trots of niet trots op kan zijn. Maar op z'n minst kun je het erover hebben.'

'Je kunt het verleden niet terugdraaien door erover te praten,' antwoordt Davy.

'Dat is wel zo. Maar je kunt het wel met anderen delen. Ik begrijp dat die tijd dat u in Korea als piloot in de oorlog was, niet zo makkelijk was. En u liet er weinig over los.'

‘Daar praat je niet zo makkelijk over. Het was vaak een hel als je je vrienden naar beneden zag storten.’

‘Hebben ze u ook weleens naar beneden gehaald?’

‘Ja. Heb ik dat nooit verteld?’

‘Niet dat ik weet, pa.’

‘Je moeder wist er wel van.’

‘Zij heeft er nooit wat over verteld.’

‘Toch wist ze ervan.’

‘Bent u toen gevangengenomen?’

‘Dat weet ik niet meer. Het is zo lang geleden,’ probeert Davy zijn verleden te ontwijken.

‘Wij weten alleen maar dat u in Korea als piloot heeft gevochten en veel vijandelijke toestellen naar beneden heeft gehaald en een held bent geweest. U heeft dan ook veel onderscheidingen gekregen.’

‘Ik een held. Laat me niet lachen.’

‘U mag daar best trots op zijn, en als zoon ben ik er ook trots op, en uw kleinkinderen zijn dat ook. Jammer dat wij alles van anderen moesten horen en van uzelf zo weinig over die tijd in Korea. Andere militairen die terug zijn gekomen hebben hele verhalen over hun heldendaden, en dan horen we ook weleens dat u een held bent geweest,’ zegt Patrick.

Davy staat op en zonder wat te zeggen gaat hij naar zijn slaapkamer om nog wat te rusten. Patrick roept hem na: ‘Pa, welterusten!’

Kom terug en *help* J.F. van der Poel

Tijdens de Koreaanse oorlog stort het vliegtuig van piloot Davy Johnson neer in het noordelijke gedeelte van Korea. Hij wordt in veiligheid gebracht door Fai en haar broer Kim. Davy wordt verliefd op Fai. Als ze worden ontdekt, worden Fai en Davy gescheiden: Fai komt met haar dochter Foeing en haar broer in een strafkamp terecht en Davy wordt in de gevangenis gezet. Samen met andere militairen weet hij te vluchten en keert hij terug naar Amerika. Daar probeert hij het verleden te vergeten, trouwt en sticht een gezin.

Na de dood van zijn vrouw Mary, wordt Davy eenzaam en komen de herinneringen van de oorlog terug. Hij beseft wat hij heeft achtergelaten en heeft spijt niet meer voor hen te hebben kunnen doen. Hij vertelt het verhaal van Fai aan zijn zoon en kleinzoon Roy. Deze is zeer begaan met zijn opa en besluit op zoek te gaan naar Fai en haar familie in Korea. Via zijn tante, die vanuit de kerk contacten onderhoudt met zendelingen in China, probeert hij, samen met het Chinese meisje Lee, in Korea te komen. Tijdens die reis wordt Roy verliefd op de mooie Lee. Zal het Roy lukken om de band van vroeger te herstellen?

J.F. van der Poel schreef meerdere romans, uitgegeven bij de Citerreeks.

Eerder verschenen van zijn hand *Een blinkende traan*, *In het web van een loverboy*, *Jaloezie doet pijn* e.v.a.

CITERREEKS

ISBN 978 90 5977 434 6 NUR 344

9 789059 774346

www.citerreeks.nl